

In deze rubriek interviewen we twee mensen die een familiale of vriendschappelijke band met elkaar hebben – of anderszins op elkaar betrokken zijn. Wilt u meedoen aan deze rubriek of wilt u andere mensen opgeven? Mail naar: visie@eo.nl.

‘Hij doet me denken aan mijn navigatiesysteem’

SGP-leider Kees van der Staaij en Diederik van Dijk, NPV-directeur en Eerste Kamerlid voor de SGP, gingen vroeger met hun gezinnen samen op vakantie. “Kees kan irritant positief zijn. Als het een dag geregend had, baalde iedereen. Behalve Kees.”

Kees (49): “Sinds ik in 1998 Kamerlid werd en hem ontmoette, is er een blijvende vriendschap ontstaan. Diederik is loyaal. Hij was jarenlang beleidsmedewerker bij de fractie, later senator. Kenmerkend was dat hij, toen hij was aangenomen voor een functie in de waterwereld, zich alsnog terugtrok nadat zijn vrouw Jacqueline had gevraagd of hij in die baan gelukkig zou worden. Idealen blijven voor hem essentieel. Vroeger schreef hij mijn speeches en wist vervolgens precies hoe hij met de belangrijkste punten de publiciteit kon halen. En hij heeft talloze krantencolumns geschreven over een keur aan onderwerpen. Bijvoorbeeld over de vraag of discussiëren over Bijbelvertalingen niet gelijk staat aan kibbelen in de zandbak, en over de kwestie van het groene lampje: in bepaalde kerken moet je als gast wachten totdat mensen met een vaste plaats hun plek hebben ingenomen, daarna gaat er een groen lampje aan en mag de rest ook een plek uitzoeken.

Diederik steekt gerust z’n nek uit en is daarin prettig eigenzinnig. Als het nodig is, weet hij hoe je moet provoceren of een steen in de Hofvijver moet gooien. Hij laat zich overtuigen als het nodig is, maar zonder goed verhaal krijg je een kritische Diederik tegenover je.

Ik ben een tikkeltje braver dan Diederik, hij is meer de waaghals. Toen we met onze gezinnen op vakantie waren, stond hij goedkeurend te glimlachen als z’n dochter van de hoogste brug in de rivier sprong, terwijl ik dacht: alleen zwemmen is ook leuk. Of je ons op de camping ziet badmintonnen? Zou kunnen, al lijkt dat me nog een beetje duf. Het is waarschijnlijker dat je ons aan het Lago Maggiore in een snelle boot ziet, of dat we ergens van een klif af springen. En ’s avonds praten we graag tot de laatste uurtjes, bijvoorbeeld over een boek van kardinaal Simonis, of C.S. Lewis.”

Diederik (46): “Kees weigert principieel zich bij het negatieve neer te leggen. Hij doet me soms denken aan mijn navigatiesysteem. Terwijl ik muurvast sta in de file, hoor ik een opgewekte stem zeggen: ‘U volgt nog altijd de snelste route!’ Dat zou Kees ingesproken kunnen hebben. Hij is zo positief dat het irritant kan worden. Toen we met onze gezinnen in Italië waren, baalde iedereen na een verregende dag. Behalve Kees: ‘Vanmiddag hebben we toch even de blauwe lucht gezien; een geslaagde dag.’ In het verlengde hiervan: Kees blijft oog houden voor het goede wat nog op deze aarde te vinden is, terwijl ikzelf eerder onder de indruk raak van het kwaad dat ik om me heen zie. Niettemin kun je Kees ook aangeslagen zien, bijvoorbeeld na de afschaffing van het bordeelverbod, of de erkenning van het homohuwelijk. Alsof het kwaad toch het laatste woord heeft gekregen.

Kees is een constructieve spelbreker. Net zo dwars als Gods Woord, zou ik haast zeggen. In onze seculiere cultuur wil hij een tegendraads geluid laten horen – denk aan zijn actie tegen Second Love. Daarin is Kees beschaafder dan ik; ik provoceer nog weleens om het provoceren en vertel Kees soms dat-ie best wat stekeliger mag debatteren. Tegelijk speelt hij altijd op de inhoud, en als ik heel eerlijk ben, is dat ook wel zo christelijk. Kees mag dan niet de man zijn van het zwaard, hij is wél van het scalpel: hij kan mild glimlachend heel scherp uit de hoek komen. Wist je dat Kees tankcommandant is geweest? Ik heb foto’s gezien waarop je hem in zo’n Leopard-tank over de hei ziet deinen, z’n hoofd erbovenuit. Dat zal niet iedereen verwachten bij die keurige jurist met zijn haar in een nette scheiding.”

‘Kees is tankcommandant geweest’